

глупостъ“. Слѣдъ тая бѣлѣжка, авторътъ пита: „а кой ще побѣди?“ — „Ние сме твърдо убѣдени, продължава поетътъ, че побѣдата ще спечелятъ послѣднитѣ, т. е. народитѣ“. Защото „когато едно господарство основава всичкитѣ свои сили на груба сила или на нѣкакъвъ си династически личенъ авторитетъ, то неговата дълготрайностъ е немислима“. Народитѣ трѣбва да възстанатъ, за да се освободятъ, особено народитѣ въ Турция и въ Австрия. Днешнитѣ събития сж въ състояние да отворятъ очитѣ на славянскитѣ племена въ Австрия и въ Турция и да имъ докажатъ, че тѣхното спасение се заключава не въ кабинетитѣ, не въ официалнитѣ банкети и не въ „здравитѣ“ на Рингера или на Безсонова, а въ народното самосъзнание и въ оние тъмни къшета, въ които се потаятъ окжсанитѣ, нещастнитѣ, полуубиенитѣ и беззащитнитѣ сиромаси, които горчивата сѣдба е довела до крайното ожесточение и до безизходното положение. Свободата не пие шампаниеръ, независимостта се не вози въ фиакри, а самостоятелността не спи на дебели дюшеци. Съ една дума, по думитѣ на Барбие, свободата е една такава жена, която не носи бѣлило и червило, която не е нито графиня, нито благородна дама. Свободата има високи и здрави гърди, естествена червенина, загорѣло лице, почернѣли отъ барутъ уста, укаляни поли, запаленъ фитилъ и кървави дланове. Който иска да живѣе и да бѣде човѣкъ, той е длъженъ да си избере за съпруга подобна жена. Но както и да е, и т. н.“ (вижъ в. Независимостъ, бр. 31. г. IV. отд. „Политически прѣгледъ“).¹⁾

¹⁾ Извѣстенъ интересъ прѣдставлява и друга една бѣлѣжка въ сжщиятъ отдѣлъ. Като хроникера прѣреканията между Виенската „Преса“ и руския в-къ „Голосъ“ по въпросътъ за отношенията между Австрия и Русия къмъ южнитѣ славяни, „коректорътъ“ продължава: „Да кажемъ и ние своето мнѣние за тоя въпросъ. Въ послѣднитѣ три години ние